

CONGREGAZIONE DELLA MISSIONE CURIA GENERALIZIA

Via dei Capasso, 30 – 00164 ROMA

Tel: +39 06 661 30 61 – Fax: +39 06 661 30 661 – Email: segreteria@cmcuria.org

Генеральний Настоятель

Рим, 10 лютого 2021 року

МІЙ ПОЛАМАНИЙ ХРИСТОС

Дорогі співбрати.

Нехай благодать і мир Ісуса будуть завжди з нами!

Після драматичних подій минулого року, коли страждання, спричинені війнами, стихійними лихами та голодом, були посилені пандемією COVID-19, наша віра закликає нас прожити цей новий 2021 рік з надією, навіть у ситуаціях, які, суто по-людськи є безнадійними.

Розпочинаючи Великий піст, ми продовжуємо роздуми про основи, що зробили Святого Вікентія де Поля «містиком милосердя», а конкретніше – про його і наші стосунки зі спотвореним Христом, які ми почали досліджувати разом з іконою «Спаса Звенигородського».

Як я писав у минулорічному листі з нагоди Адвенту, в основі ідентичності Вікентія де Поля як містика милосердя та Вікентійської харизми і духовності, лежить особистість Ісуса. Ісус – причина нашого життя і людина, чий спосіб мислення, почуттів, розмов і дій стає нашою життєвою метою. Вікентій знав важливість тісних відносин з Ісусом для особистого навернення та ефективного служіння: *«Ні філософія, ні теологія, ні дискурси не можуть діяти в душах; Ісус Христос повинен брати участь у цьому з нами – або ми з Ним – щоб ми могли діяти в Ньому, а Він у нас, щоб ми могли говорити так, як Він, і в Його Дусі, як Він сам був у Своєму Отцю, і проповідував вчення, якому Він навчав Його».*¹

Якщо Ікона «Спас Звенигородський» запрошує нас споглядати обличчя Ісуса, то цей роздум з нагоди Великого Посту запрошує нас до діалогу зі спотвореним Ісусом. Близько 30 років тому я натрапив на книгу, написану іспанським єзуїтом Рамоном Куе, під назвою *«Мій поламаний Христос»*. На обкладинці книги було зображено зламане

¹ Вікентій де Поль. Листи, конференції, документи. Переклад та редакція Жаклін Кілар, DC; та Марі Пул, DC; та ін; анотація Джона В. Карвена, SM; New City Press, Бруклін та Гайд-Парк, 1985-2014; том XI, сторінка 311; конференція 153, «Поради Антуану Дюрану». Подальші посилання на цю роботу будуть вказуватися за допомогою аббревіатури CCD, за якими слідуватиме номер тома, а потім номер сторінки, наприклад, CCD XI, 311.

розп'яття. Христу бракувало ноги, правої руки та пальців лівої руки; у Нього не було обличчя, і навіть хреста. Цей образ привернув мою увагу і його історія змусила мене бажати такої фігури для себе.

«Мій поламаний Христос» – про священика, який любив твори мистецтва. Одного разу, відвідуючи антикварний магазин, він побачив скульптуру серед багатьох прекрасних скульптур, картин та інших предметів мистецтва, яка відразу привернула його увагу. Це було поламане розп'яття. Робота відомого художника, вона все ще мала свою ринкову ціну, незважаючи на ушкодження.

Це так заінтригувало священика, що він вирішив придбати його і повернути йому первісну красу. Реставратор, до якого він звернувся, зрозумів, що для відновлення зображення знадобиться багато роботи, і тому попросив велику суму грошей. Священик не міг заплатити таку високу ціну, тож вирішив забрати додому поламаного Христа таким, яким він був.

Дивлячись на поламаного Христа вдома у своїй кімнаті, священик почав почуватись неспокійно, аж до гніву. Він запитав голосно: «Хто міг зробити з тобою таке? Хто міг так жорстоко забрати тебе з хреста? Хто міг так страшно спотворити Твоє обличчя?».

Раптом різкий безтілесний голос сказав: «Затихни! Ти задаєш занадто багато питань».

Проникливий голос у поєднанні з понівеченим тілом не приніс священикові спокою. Все ще перебуваючи в шоковому стані, почувши слова Христа, священик хотів зробити так, щоб Христос почувався добре, і сказав тремтячим голосом: «Господи, у мене є ідея, яка тобі сподобається. Я знайду спосіб відновити Тебе. Я не хочу бачити Тебе таким понівеченим. Ти побачиш, як добре ти виглядатимеш. Ти знаєш, що ти вартий всього. Ти отримаш нову ногу, нову руку, нові пальці, новий хрест, і, перш за все – нове обличчя».

Знову пролунав голос, і Христос наполегливо сказав: «Ти мене розчаровуєш. Ти говориш занадто багато. Я забороняю тобі відновлювати мене!»

Здивований енергією та рішучістю поламаного Христа, священик відповів: «Господи, Ти не розумієш. Мені буде безперервно боляче бачити Тебе поламаним та понівеченим. Ти не розумієш, як Ти мене засмучуєш?»

Господь відповів: «Це саме те, чого я хочу досягти. Не відновлюй мене. Коли ти бачитимеш мене таким, давай подивимося, чи пам'ятатимеш ти моїх братів і сестер, які страждають, і чи будеш ти засмучуватися. **Давай подивимося, чи погляд на мене такого розбитого та понівеченого може бути символом болю інших, символом, який викриє біль моєї другої Страсті у моїх братах і сестрах. Залиш мене поламаним! Цілуй мене поламаним!»**

Священик сказав: «**У мене є Христос без хреста. Деякі люди можуть мати хрест без Христа. Він не може залишатися без хреста, а особистий хрест можна терпіти лише з Христом.** Ми почали шукати дерев'яний хрест для поламаного Христа, де Він може лишитися. Замість цього ми знайшли наш власний хрест. Складіть їх разом, і поламаний Христос буде завершеним. Поламаний Христос лишається на нашому хресті, і ми будемо нести хрест разом».

Все ще неспокійний, священник продовжував свій палкий діалог із Христом словами: «Я хотів би відновити Твою відсутню руку». Господь відповів: «Я не хочу дерев'яної руки. Я хочу справжню руку з плоті та кісток. **Я хочу, щоб ти став тією рукою, якої мені не вистачає. Ти!**»

«Господи», – вигукнув священник, – «У тебе лише одна нога. Ти навіть не можеш ходити сам. Тобі потрібна допомога». Христос відповів: «Мені потрібно працювати так, як у Назареті». Священик сказав: «Якщо Ти хочеш, я готовий супроводжувати тебе, щоб знайти роботу. Проте я попереджаю тебе, що у твоєму нинішньому стані, Ти ніколи не знайдеш роботи, якщо тільки не представишся Самим Христом».

Христос заборонив священникові представляти Його як Христа. Разом вони відвідали багато магазинів та підприємств, але ніхто не запропонував Христу роботу. Христос важким голосом вигукнув: «Як хтось може говорити, що любить Христа і тим же серцем зневажає людей, які шукають чесної роботи? **Я – це вони, а вони – це я**».

Священик скаржився: «Як мені важко любити Христа без обличчя». Він витратив багато часу, намагаючись знайти належне, гарне обличчя для свого зламаного Христа, щоб полегшити свій внутрішній неспокій, але Христос ще раз сказав голосно: «**Я хочу залишитися таким, поламаним, без обличчя. Чому тобі так хочеться відновити мене, для себе чи для інших? Чи бачити мене у цьому знівечену стані змушує тебе почуватися незручно?**», Христос додав ніжніше: «**Будь ласка, прийми мене таким, яким я є. Прийми мене поламаного, прийми мене без обличчя**».

Христос продовжив: «**Чи є у тебе зображення когось, хто тобі не подобається, твого ворога? Притули обличчя цієї людини до мого обличчя, притули обличчя всіх найбільш покинутих, занедбаних, найбідніших людей до мого обличчя. Ти розумієш? Я віддав своє життя за всіх них. На моєму обличчі були всі їхні обличчя. Ти розумієш?**»

Після довгих розмов із Христом, врешті-решт, священник зрозумів послання Христа і тихим голосом, сповненим туги, сказав: «Ісусе Христе, я хотів би прийняти Твоє запрошення, але, будь ласка, допоможи мені! Допоможи мені!»

Після кількох років прагнення знайти своє зображення поламаного Христа, такий день нарешті настав. Наблизившись до однієї будівлі, я раптом подивився праворуч, і ось воно: поламаний Христос. Я не уявляю, як скульптура потрапила туди. Я часто проходив перед тією будівлею, але ніколи раніше я не бачив там жодного старого чи поламаного предмета, що лишився б там, щоб хтось міг його взяти.

Я пам'ятаю своє хвилювання та нетерпіння, коли я міркував, чи можу я взяти собі цю фігуру. Після того, як я попросив і отримав дозвіл, я швидко пішов і забрав поламаного Христа додому. Опинившись у своїй кімнаті з «моїм поламаним Христом» я почав плакати. З того дня він ніколи не полишав мене.

Чому я хотів мати поламаного Христа? Як священник у цій історії, я, природно, віддав би перевагу прекрасному, цілісному Христу на хорошому хресті, який можна було б повісити для вшанування. Звідки ж тоді взялося це бажання знайти поламаного Христа? Єдину відповідь, яку я можу віднайти, це: воно прийшло від Христа.

Поламаний Христос стає явним знаком перед нашими очима, який постійно порушує наш спокій і закликає нас до навернення. Він запрошує нас до постійного діалогу з Ним – в тут і зараз – у світі та наших щоденних відносинах. Цей поламаний Христос допомагає нам прийти до Нього з нашою людською реальністю, а також з реальністю кожної людської істоти.

Христос завжди готовий слухати, а також пропонувати. Він постійно кидає нам виклик, але лагідно і з безкінечною милістю відповідає на такі запитання: Чому, на вашу думку, люди мене так понівечили? Чи розбитий Христос змушує Вас почуватися незручно? Вам поламани люди змушують Вас почуватися незручно? Що може змусити людей змінити своє ставлення до тих, кого вважають обезображеним? Де ви бачите себе стосовно цієї реальності?

Постійний діалог святого Вікентія з Ісусом привів до його відповідей і його порад:

«Як прекрасно бачити бідних людей, якщо ми розглядаємо їх у Бозі та з повагою, як їх поважав Ісус Христос! Якщо, однак, ми дивимось на них з почуттями плоті та мирського духу, вони здаватимуться мерзенними»².

«...Ісус Христос помер за нас, хіба цього недостатньо для того, щоб шанувати людину? Ісус виявив до нас стільки поваги, що захотів померти за нас. Таким чином, здається на те, Він оцінив нас вище, ніж Свою Власну Дорогоцінну Кров, яку Він пролив, щоб спасти нас, так ніби сказав, що Він не цінує Свою Кров так високо, як усіх призначених...»³

Мій власний поламаний Христос, чи то перед очима, чи в моїх думках, запрошує мене до справжнього діалогу.

Нехай цей час посту допоможе нам поглибити або просто розпочати розмову з поламаним Христом, що, безумовно, не залишить нас байдужими.

Ваш брат у Святому Вікентії,

Томаж Мавріч СМ, Генеральний Настоятель

2 CCD XI, 26; конференція 19, «Дух віри».

3 CCD X, 394; конференція 96, «Сердечність, повага та виняткові дружні стосунки».